

မြန်မာအသံစာပေ

မယ်ခိုင်

ဆောင်းလေဟုန် နှင့်
ပန်းချီရေးသောလူမင်း

(အဲဒီအုပ်စုလုံးအတွက်)

အခန်း (၁)

ပန်းကနုတ်များနှင့် ခမ်းခမ်းနားနား စီခြယ်ထားသော သတို့သမီးလေး၏ နာမည်သည် ရွှေရောင်ဘုတ်ပေါ်တွင် ထင်ထင်လင်းလင်း ပေါ်လွင်နေသည်။
တိမ်ပန်းချီဆိုသော ထိုနာမည်ကို တိမ်ညွန့်လေးများ
ကော့ညွတ်ပျံ့တက်နေသည့်အလား ခြယ်မှုန်းထားပုံမှာ သိပ်လက်ရာကောင်း သော
ပန်းချီဆရာ၏ အသက်သွေးကြောအလား ယုံမှားဖွယ်ရှိသည်။

ခမ်းနားသော ထိုဘုတ်ကြီး၏ နောက်ကွယ်တွင်
ပန်းရင့်ရောင်နှင်းဆီတောကြီးဟု ထင်မှတ်ရ လောက်အောင် မွမ်းမံထားသည့်
ဝင်ပေါက်တစ်ခုရှိသည်။

ထိုဝင်ပေါက်အတိုင်း ဝင်သွားပါက အစိမ်းရင့်ရောင်
ကော်ဇောရှည်ကြီးကို တမျှော်တခေါ် တွေ့မြင်ရသည်။ အစိမ်းရင့်ရောင်ကော်ဇော၏
အဆုံးတွင် သုံးပေခွဲခန့်မြင့်သော စင်မြင့်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုစင်မြင့်သည်လည်း
ရှေးဘုရင်များ၏ မင်းခမ်းမင်းနားတစ်ခုနယ် ထည်ဝါလှသည်။

“မျက်တောင်အတူ မတင်ပေးနဲ့နော်၊ ပန်းချီမနေတတ်လို့”

“မတင်လို့တော့ မရဘူး သတို့သမီးရဲ့၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာ သတို့သမီးမျက်လုံး
မှေးနေလိမ့်မယ်”

“အဲဒီ အစား မျက်လုံးကို ပိုပြီးခြယ်လိုက်ရင်ရော”

“အဲဒီ လိုပြင်နည်းက ဒိတ်အောက်နေပြီ၊ စိတ်ချပါ သတို့သမီးရယ်၊
အနေမခက်စေရပါဘူး။ ရွှေ့ကို အပြည့်အဝယုံလိုက်ပါ”

မျက်နှာတွင် မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးသာ လူးထားပြီး၊ နှုတ်ခမ်းနီကိုသာ ပေါ်လွင်အောင် ခပ်ရဲရဲ ဆိုးဆေးတင်ထားသော ရွှေရည်သန်းဆိုသည့် မိတ်ကပ်ဆရာက အာပေါင်အာရင်းသန်သန် လိုရာကို ဆွဲပြောသည်။ တိမ်ပန်းချီ ယုံလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရွှေရည်သန်းသည် မြန်မာပြည်တွင် နာမည်အကြီးဆုံးသော မိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရွှေရည်သန်းသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သော်ငြား မိန်းမတစ်ယောက် ရှုံးလောက် အောင် လှပသူဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးအစစ်အမှန်များသည် ရွှေရည်သန်းလောက် စတိုင်လ်မကျ ဘူးဟု ပန်းချီ ထင်သည်။

မိတ်ကပ်သားကို ပိပိရီရီ ပွတ်ဆွဲနေသော ရွှေရည်သန်း၏ လက်ချောင်းကလေးများက အနုပညာဆန်လှသည်။ မှန်ထဲတွင်ကြည့်နေရင်းမှပင် ပန်းချီ၏ မျက်နှာသည် ဖြူလိုက်၊ ဖျော့လိုက်၊ နီလိုက်နှင့် အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသည်။

ရွှေရည်သန်း၏ နှစ်ချောင်းတည်းသော လက်များကလည်း ပန်းချီ၏ မျက်နှာလေးကို အမျိုးမျိုးခြယ်သနေသည်။ မှန်ထဲမှ ပုံရိပ်ကို ပန်းချီကြည့်နေရင်းပင် မိမိမျက်နှာကိုမိမိ အံ့ဩလာ သည်။ ပန်းချီ၏ မျက်လုံးသည် ပိုင်းစက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ပြီးနောက် ကာလာများက ညှို့မျက်ဝန်းကို အသားပေးနေသည်။

“သတို့သမီးက အစိမ်းရင့်ရောင်ဝတ်မယ် အားလုံးကြားထဲ ထင်လင်းနေမှာ သေချာတယ်။ နဂိုအသားဖြူတော့ တောက်တောက်ပပလေး ဖြစ်နေမှာပါ။ သတို့သမီးရဲ့အကြည့်လေးတွေက နုဖတ်နေတော့၊ ညှို့မျက်ဝန်းကလေး တင်ထားမှ တောက်ပနေမှာ။ ဘယ်လိုလဲ . . . သတို့သမီး ကြိုက်ရဲ့လား”

ရွှေရည်သန်းက ပန်းချီမျက်နှာပေါ်မှ သူ၏ လက်များကို ရုတ်သိမ်းပြီး

ပန်းချီထိုင်နေသော ဆုံလည်ထိုင်ခုံကို ကြည့်မှန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ပန်းချီ ကျေနပ်သွားသည်။ မျက်ခမ်းစပ်လေးများတွင် အမည်းရောင်အစိုလေး တင်ထားပြီး အနည်းငယ် မို့မောက်နေသော မျက်ခွံအိအိပေါ်တွင် အစိမ်းဖျော့ရောင်ကာလာလေး တင်ထားပုံမှာ အနုပညာဆန်လွန်းလှသည်။

“ရွှေက အဲဒါကြောင့် နာမည်ကြီးနေတာထင်တယ်”

“သတို့သမီးမှာလည်း နဂိုအလှလေး ရှိလို့ပါ။ နှုတ်ခမ်းကို ဘာအရောင်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ဖူး သလဲ”

“ပန်းချီက ပန်းနုရောင်ကြိုက်တယ်၊ ပန်းဆီရောင်လေးဆိုရင်ရော”

“ရွှေတော့ ပုစွန်ဆီရောင်ကလေး ဖြစ်လိုက်ချင်တယ်။ အစိမ်းရင့်နဲ့ ပန်းဆီရောင်က သိပ်ကို ဆန့်ကျင်နေသလားလို့။ လှပေမယ့် အမြင်ရင့်မှာစိုးတယ်”

“ရပါတယ်၊ ရွှေကိုယုံကြည်လို့ အပ်ထားပြီးပြီပဲ။ ရွှေပဲ အဆင်ပြေသလို ပြင်ဆင်ပေးပါ”

“ဒါဆို မျက်လုံးမှာ ပုစွန်ဆီရောင်လေး ထပ်တင်လိုက်မယ်နော်”

ပန်းချီ မျက်လုံးပြန်မှိတ်လိုက်သည်။ ပန်းချီ ကျေနပ်နေသည်။ စိတ်ထဲတွင် ရှင်းပြီး ကြည်လင်နေသည်။ မကြာခင် နွဲ့ရတော့မည့် မင်္ဂလာပွဲသည် ပန်းချီအတွက်တော့ အိပ်မက်အလား ခံစားရသည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တုန်းက ပန်းချီစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။ ခမ်းနားသော မင်္ဂလာ ခန်းမ၌ ချောမောတင့်တယ်ပြီး ဂုဏ်သရေရှိသော သတို့သား၏ လက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချိတ်ပြီး ပွဲဝင်ဖူးချင်သည်။ ဗီဒီယိုများထဲမှ မင်္ဂလာပွဲများကိုကြည့်ပြီး အသံတိတ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။

ပန်းချီတို့အိမ်နှင့် ငါးအိမ်ကျော်မှ မခူးလေးသည် သုံးပွင့်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် မင်္ဂလာဆောင် သွားခဲ့သည်။ ထိုမင်္ဂလာပွဲသို့ မြို့လေး၏

ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခံပွဲဝတ် ဗိုလ်ဝတ်စုံမှာ တင့်တယ်လွန်းလှသည်။ ထိုဗိုလ်ကြီး၏ လက်ကို ဂုဏ်ယူစွာ တွဲချိတ် ထားသော မခူးလေးကို ပန်းချီ အားကျခဲ့ဖူးသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ပန်းချီ၏ အိပ်မက်သည် အသက်ကြီး လာလျှင် ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုခဲ့သည်။

သို့သော် သက်လတ်ပိုင်းရောက်လာချိန်တွင် ခက်ခဲမှုများစွာ၊ ဘဝများစွာကို ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ပြီးချိန်မှာတော့ ထိုမင်္ဂလာပွဲဆိုသောအိပ်မက်သည် ပန်းချီရင်ထဲ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ငွေ၏ အနှိပ်အစက်ကို ခံခဲ့ရ၍ ပန်းချီဘဝကို ငွေက လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေကို အသည်းအသန် ရှာဖွေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပျော်ရွှင်မှု နွေးထွေးမှုများ ပန်းချီ နှလုံးသားထဲ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြန်သည်။

လိုချင်သောငွေကိုရပါလျက်နှင့် မပြည့်စုံသလို ခံစားရသည်။ ပန်းချီနှလုံးသားက အာဟာရ ချို့တဲ့နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီဘဝတွင် မင်္ဂလာပွဲဆိုတာမျိုးက ရှိလာတော့မည်ဟု မထင်ခဲ့ ချေ။ အချစ်ပျောက်ဆုံးနေသော ပန်းချီနှလုံးသားက လက်ခံခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ လာလာသမျှသော အချစ်များကို အကြောက်အကန် တွန်းထုတ်ငြင်းဆန်နေခဲ့သည်။

သို့သော် အချစ်ဆိုသောအရာက သိပ်ကိုပဉ္စလက်ဆန်သည့် လက်နက်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ သတိမထားမိချိန်တွင် မထင်မှတ်တဲ့ရှုထောင့်မှ ချက်ကောင်းကိုထိအောင် ပစ်ခတ်လေ့ရှိသည့် စနိုက်ပါအမျိုးအစား ဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးနှင့် လက်တွေ့ တစ်ထပ်တည်းမကျနိုင်ဘူးဆိုသည့် အဆိုကို ပန်းချီက စိတ်အား လျော့စွာ လက်ခံခဲ့ရလေသည်။ ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားတွင် ဦးနှောက်ကသာ အင်အားကြီးသည် ဟု ပန်းချီ ယူဆထားခဲ့သည်။ သို့သော် နှလုံးသားထဲတွင် အင်အားကြီးပိုးကောင်တွေ တိတ်တဆိတ် ပုန်းခိုနေပါလားဆိုတာ အတွေ့အကြုံအရ ပန်းချီ နားလည်လိုက်သည်။

ကြိုက်ခြင်းနှင့် ချစ်ခြင်းဆိုသည်ကပင် လမ်းကြောင်းတူသော်လည်း ဦးတည်ချက် မတူပါ လားဆိုတာကို သိလိုက်ရသည်။ အချစ်ဆိုသောအရာကို ပန်းချီက လက်မခံချင်ပါဘဲ လက်ခံလိုက် ရသည်။ လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံလိုက်ရ၍ ရရှိလာမည့်နောင်တမျိုးကို ပန်းချီ ကြောက်သည်။ သို့သော် ထူးဆန်းစွာပင် ပန်းချီက လေထဲပျံသည့် နံ့ပြီစုတ်ငှက်တစ်ကောင်ပမာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ် နေသည်။

သူနှင့် ပန်းချီ၏ စိတ်သည် ထပ်တူမကျသော်ငြား အထာကျအောင် ကြိုးစားချင်လာသည်။ အသွင်မတူသော်ငြား အမြင်တူအောင် ကြိုးစားချင်လာသည်။ ဒါ ဆယ်ကျော်သက်များလို ရင်ခုန် ခြင်းလည်း မဟုတ်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်ခါစလို စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ပန်းချီစိတ်များသည် အထူးပင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေခဲ့ပါပြီ။

သူနှင့်အတူ တွဲလျှောက်ရတော့မည့် ဘဝလမ်းအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ သူ့ကို အားကိုး၏ အားမကိုး၏ ဆိုတာမျိုးသည် ယခုလက်ရှိ၌ ပန်းချီစိတ်ထဲ ရှိမနေတာအမှန်ပါ။ လက်ရှိ ပန်းချီတွေးနေတာက သူနှင့်အတူ မကြာခင် လျှောက်လှမ်းရတော့မည့် အစိမ်းရင့်ရောင် ကော်ဇော ခင်းပြင်တွင် သူ့လက်ကို ချိတ်ပြီး ဟန်ပါပါသွားနိုင်ပါ့မလား။ သူကရော သတို့သားဝတ်စုံနှင့် ခန့်ခန့်ငြားငြားရှိရဲ့လား။

“ပြီးပါပြီ”

ရွှေရည်သန်းက ဆုံလည်ထိုင်ခုံကို လှည့်လိုက်သောအခါ ပန်းချီ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက် သည်။ မှန်ထဲတွင် ဝါဖန့်ရောင်သန်းနေသော ပန်းချီမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထူအိသော ပန်းချီနှုတ်ခမ်းလေသည် ရွှေရည်သန်း၏ ပညာကြောင့် ဖူးနုစိုရွှေနေသည်။

“ကျေနပ်ရဲ့လား”

“ပန်းချီနှုတ်ခမ်းက အင်မတန်ဆိုးရခက်တာ၊ ရွှေ သိပ်တော်တာပဲ”

“ဆံထုံးပြင်တော့မယ်နော်”

ရွှေရည်သန်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပိတုန်းရောင်လက်နေသော
ပန်းချီဆံပင်များကို ဖြည်ချလိုက်သည်။ လှပသော ပန်းချီဆံပင်ရှည်ကြီးက ဝေါခနဲ
ပြုတ်ကျလာ၏ ။

“ပင်ကိုဆံပင်လေး ထင်တယ်၊ ထူအိနေတာပဲ။ အဲဒါလည်း
ကုသိုလ်တစ်မျိုးပဲ”

ရွှေရည်သန်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပန်းချီဆံပင်များကို ဘီးကျဲကြီးနှင့်
ဖြီးသည်။

ပန်းချီ သူ့ကိုသတိရသွားသည်။ တစ်ချိန်က သူလည်း
ပန်းချီဆံပင်တွေကို အဲဒီ လိုပဲ ဖြီးပေး ခဲ့တယ်လေ။ ပန်းချီနှလုံးသားထဲ
နာကျင်လာသည်။ ပန်းချီမျက်ဝန်းထဲ နွမ်းလျသည့် သူ့မျက်ဝန်း တွေက
နေရာယူသွားသောအခါ . . .

*

အခန်း (၂)

ဆောင်းနှင်းမြူတွေကြားထဲတွင် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့

တရိပ်ရိပ်နီးကပ်လာသော အရာလေးနှစ်ခု ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လာရသည်။
စက်ဘီးနှစ်စီး ဖြစ်၏ ။

တစ်စီးက လက်ကိုင်ကော့အသေးစားလေးဖြစ်ပြီး၊ ကျန်တစ်စီးသည်
ခပ်ကြီးကြီးအစား ဖြစ်၏ ။ ထိုစက်ဘီးနှစ်စီးသည် မြွေလိမ်မြွေကောက်
လမ်းကျဉ်းလေးထဲ ဟိုမှဒီမှ ယိမ်းထိုးမောင်းနှင် နေကြသည်။

“နင် ငါ့ကို အစောကြီးလာကြိုတာ မချမ်းဘူးလား”

“မချမ်းဘူးလို့ပြောရင် ငါလိမ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အရသာကို
ငါကြိုက်တယ်။ နင်က ရာသီဥတုတွေထဲမှာ ဘယ်ရာသီကိုအကြိုက်ဆုံးလဲ”

ပန်းချီ စဉ်းစားသည်။ အရာအားလုံးကို အမှတ်တမဲ့နေခဲ့သောကြောင့်
ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သည်။

“မိုးရာသီထင်တယ်၊ မိုးရေထဲ ထီးမပါဘဲ သွားရတာ ကို ကြိုက်တယ်။
ဒါပေမဲ့ တီကောင်တွေ ပေါ့လို့ လမ်းတွေက သိပ်ရွံ့စရာကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ငါ
တီကောင်ကြောက်တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ နွေရာသီမှာ နေမှဖြစ်မယ်”

“ဟင့်အင်း . . . ငါက ပူတာမကြိုက်ဘူး၊ သစ်ရွက်တွေကြွေရင်လည်း ငါ
စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အသားအရေအတွက်တော့ ကောင်းတယ်။ ပူနေတာနဲ့ပဲ
ပျင်းချိန်မရလိုက်ဘူး။ အေးတဲ့ နေရာ လိုက်ရှာနေရတယ်လေ”

“အဲဒါဆို ဆောင်းရာသီရော . . . အေးတယ်လေ”

“ချမ်းလို့ ကွေးနေရတာ နဲ့ပဲ ဘာမှလုပ်ချိန်မရလိုက်ဘူး၊ သွေးလေ ထိုင်းမှိုင်းတယ်။ အသား အရေ အက်ကွဲခြောက်သွေ့တယ်။ မကြိုက်ဘူး”

ပန်းချီက ထိုသို့ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေသောအခါတွင် ဆောင်းလေသည် ပြုံးရုံပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးက ကြည်စင်နေ၏ ။ ဆောင်းလေ၏ အပြုံးလေးကို ပန်းချီ ကြိုက်သည်။ ပြုံးလိုက် တိုင်း ရီဝေသွားသော ထိုအပြုံးလေးများက ပန်းချီကို ရင်ခုန်စေသည်။ သူ့အပြုံးကို ပန်းချီ ငေးသွားခိုက်တွင် . . .

“အမယ်လေး . . . ဗုဒ္ဓေါ! ပလုတ်တုတ်”

ကြီးမားသော ကျောက်ခဲလုံးကြီးပေါ် စက်ဘီးရှေ့ဘီးက တက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စက်ဘီးတစ်စင်းလုံးမှာ ဟနချက်ပျက်သွားပြီး စက်ဘီးရောလူပါ လမ်းဘေးမြက်တောကြီးထဲ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားတော့၏ ။

ဘယ်ဘက်နှုန်းကွေးမှာ ကျင်ခနဲ ထုံသွားသည်။

“အား . . . ကျွတ်! ကျွတ်!”

ကျောက်တုံးကြီးပေါ် တက်ကြိတ်မိပြီဆိုတာ သိကတည်းက မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ပစ်လိုက်၍ ဘယ်ကဘယ်လို ဒီမြက်ခင်းထဲရောက်လာသလဲဆိုတာ ပန်းချီ မသိလိုက်ပါချေ။

“ပန်းချီ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ဘယ်နား နာသွားသေးသလဲ”

“အား . . . ”

ဆောင်းလေက လက်မောင်းကို ရုတ်တရက်ဆွဲပြီး တွဲထူလိုက်၍ ပန်းချီ ညည်းတွားလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆောရီး”

“ခြေထောက်ကျိုးသွားပြီလားမသိဘူး”

“မှန်း . . . ငါကြည့်ပေးမယ်”

ခွေခွေလေးလဲနေရာမှ ခြေထောက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။
ဆောင်းလေက ပန်းချီ ခြေမျက်စိကို ကိုင်ဟန်လုပ်ပြီးမှ ငြိမ်ကျသွားသည်။

ဘယ်ကနာမှန်းမသိ၊ တစ်ကိုယ်လုံးနာနေသောအခါတွင်
မိမိအားနည်းချက်ကို ပန်းချီ သတိမပြုမိလိုက်ဘဲ ဆောင်းလေထံ
ခြေထောက်ထိုးပေးမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်းလေက ရုတ်တရက် ငြိမ်သွားတော့မှ
ပန်းချီ သတိရလာသည်။ ပန်းချီမျက်နှာပူသွားမိသည်။

ပန်းချီ၏ လုံချည်အနားလေးများသည် ကြွက်ကိုက်ထားသည့်ပမာ
စုတ်ပြနေသည်။ အမေက အသစ်ဝယ်မပေးသေး၍ ထိုလုံချည်အနားစုတ်ကို
အတွင်းဘက်ထားပြီး ဝတ်ထားခဲ့သည်။ ခုတော့ ထိုအနားစုတ်က ခြေမျက်စိပေါ်တွင်
မရှုမလှ ကပိုကရို မင်းမူနေသည်။

အား . . . ပန်းချီ ရှက်လိုက်တာ။ သူ့ကို ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှန်းပင်
မသိတော့ပါ။ ရည်းစားပူပူနွေးနွေးလေးရှေ့တွင် စုတ်ချာနေသည့်မိမိပုံကို
အားမလိုအားမရလည်း ဖြစ်သွားသလို မျက်နှာပူသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်
ထိခိုက်ဒဏ်ရာပင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ ခုချိန်မှာတော့
ဖုံးလို့လည်းမရတော့ပြီမို့ ပန်းချီ မထူးဇာတ်ခင်းရပေတော့မည်။

“ဟို . . . စက်ဘီးစီးတဲ့အခါ ခြေနင်းညှပ်မိပြီး ပြသွားတာ”

ပန်းချီအသံက မပွင့်တပွင့်ဖြစ်သည်။ ဆောင်းလေက
သားရေအနွေးထည်နှင့် ဆွယ်တာ ကောင်းကောင်းများကို မရိုးနိုင်အောင်
ထည်လဲဝတ်သည့် သူဌေးသားမို့ ဆောင်းလေကို ပန်းချီ ရည်းစားတော်ရတာ ပင်
မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည်။ ပြီးတော့ ဆောင်းလေလို စာတော်ပြီး ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော ကို
ရည်းစားတော်ရခြင်းအပေါ် ပန်းချီ ဂုဏ်ယူသည်။

ဒါကြောင့် မိမိရဲ့နွမ်းပါးမှုကို ဆောင်းလေရှေ့
ပေါ်မလာစေချင်တာအမှန်ပါ။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ဝတ်အကျွတ်လက်ရှည်များကို
မရှိရှိတာ ကြံဖန်ပြီးဝတ်ရသည်မှာလည်း ပန်းချီ စိတ်ပျက်လှ သည်။
အမေ့သေတ္တာဖင်အောက်ဆုံးမှ အမေငယ်ငယ်က
ဝတ်ခဲ့သည့်ဆွယ်တာပုံတုံးကြီးများကို ပန်းပွင့်ကပ် အလှဆင်ပြီး ဝတ်နေရသည်။

ပန်းချီက နဂိုရုပ်ရည်ကလေး ရှိပြီးသားမို့ ဒိတ်လွန်ဆိုတာ
မသိသာခဲ့သော်လည်း ပန်းချီ ရင်ထဲ သိမ်ငယ်စိတ်က မသိမသာ
ခိုအောင်းနေခဲ့သည်။

“လုံချည်ပြတာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘာကြောင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို
လုံချည်အောက်ခံမဝတ်ထား တာလဲ”

ပန်းချီက ဘယ်လောက်ပင် မျက်နှာပြောင်တိုက်တတ်သည်
ဆိုသော်ငြားလည်း ဆောင်းလေရဲ့အပြောအောက်တွင် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး
ပူထူသွားသည်။ ပြန်ပြောစရာစကားလုံးပင် မရှိနိုင်လောက်အောင် အတွေးတို့
ကယောက်ကယက်ဖြစ်ကုန်သည်။

ရည်းစားဖြစ်ထားကြတာပင် ဆယ်ရက်မပြည့်သေးပါ။
ဆောင်းလေရဲ့အပြောများက နှစ်ပေါင်းများစွာ ချစ်လာကြသည့် ချစ်သူကို
ဂရုစိုက်မှုမျိုးနှင့် တူနေသည်။

“ဒီဇင်ဘာလနော်၊ ဒါက အအေးဆုံးလေ၊ နင် မချမ်းဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ယောင်နန ခေါင်းခါရမ်းမိသည်။ သို့သော် ပန်းချီ အရမ်းကို
အေးနေမိသည်။ ပန်းချီရဲ့ ခြေသလုံးဖွေးဖွေးလေးများသည် နှင်းရည်တို့နှင့်
စိုရွဲနေသည်။

“ခူးခေါင်းပွန်းသွားမယ်ထင်တယ်၊ ခဏနော် . . . ငါ

ဆေးသွားယယ်လာခဲ့မယ်”

“ရပါတယ်၊ မဝယ်နဲ့တော့။ ကျူရှင်မမီဘဲနေလိမ့်မယ်”

“တစ်ရက်တလေ ပျက်တာပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး။”

“ငါက ကိစ္စမရှိဘူး၊ နင်က သင်ခန်းစာတွေ လွတ်ကုန်လိမ့်မယ်။

စာမေးပွဲနီးပြီလေ”

ပြောပြောဆိုဆို ပန်းချီက အားယူကာ ကုန်းထလိုက်သည်။

ဆောင်းလေက ပန်းချီကို တွဲထူသည်။ ထိုတဒဂ်၌ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ ပထမဆုံး
အနေနီးသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းလေ၏ ဝင်သက်ထွက်သက်ကို ပန်းချီကြားနေရသည်။

ဆောင်းလေ ရင်ခုန်နေ သည်ထင်ပါရဲ့။ အသက်ရှူသံတွေ
စည်းချက်မမှန်ချင်တော့ပါ။ ဒါဆိုရင် ပန်းချီကိုယ်၌ ကရော၊ ပန်းချီနှလုံးသွေးတွေ
ဆူပွက်နေသည်။ ရင်ထဲ၌ လည်း နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက် မငြိမ်သက်ချင်တော့။

“နင့်အကျေတွေ စိုကုန်ပြီ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ကျူရှင်ခန်းထဲ နင်

နှစ်နာရီလောက် ထိုင်နိုင်ပါ့ မလား။ နင်ကတော့ ထိုင်နိုင်တယ်ပြောမှာပဲ၊

အောင့်အည်းသည်းခံရမှာကိုး။ ကျူရှင်ချိန်ပြီးမှ နှာစေး မလား ဖျားမလားပဲ”

ဆောင်းလေက ပြောရင်းဆိုရင်း အပေါ်ဝတ်ဆွယ်တာအကျေကို

ချွတ်လိုက်သည်။ အလွန် အေးသောကြောင့် ဆောင်းလေက ဆွယ်တာနှစ်ထပ်
ဝတ်ဆင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရော့ . . . ဒါကိုဝတ်ထား”

“မဝတ်ချင်ပါဘူး၊ အဲဒါ နင့်အကျေပဲ”

“ခုချိန်မှာ ဘယ်သူ့အကျေဆိုတာ အရေးကြီးသလား”

“နင့်အကျမှန်း အချို့သိနေတာပဲ။ ငါတို့ကို စမှာပေါ့”

“စတော့လည်း ဘာဖြစ်သလဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး သိပြီးသားကိစ္စပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အခုဟာက မနက်ခြောက်နာရီပဲ ရှိသေးတာ။ နင်နဲ့ ငါ ဘယ်အချိန်တွေ့တာလဲလို့ ပြောမှာပေါ့”

“ငါ နင့်ကို မနက်ခင်းတိုင်း . . . လာကြိုမယ့်အကြောင်း နင်တစ်ယောက်တည်း မသိသေး တာ”

ပန်းချီ အံ့သြသွားသည်။ မယုံနိုင်စွာ လှမ်းကြည့်၏။ ပန်းချီသိသော ဆောင်းလေက မနက် စောစော အိပ်ရာထရမှာ အင်မတန်ပျင်းသူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူများခိုင်းတိုင်း မလုပ်သူဖြစ်သည်။ ဆောင်းလေရဲ့လက်စွဲစကားက အောက်ကျသည်ထင်လို့ဟု ဆိုသည်။

“နင်က ကြောက်တတ်တယ်လေ၊ ငါ့ရည်းစားပဲ၊ ငါက စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့။ နင်က တစ်နေ့ ငါ လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေး”

ပန်းချီရင်ထဲ တုန်သွားသည်။ အတွေးများက ကစဉ်ကလျားနှင့် ယောက်ယက်ခတ်ကုန် သည်။ ပန်းချီလက်ဖျားလေးများ တုန်ယင်နေသည်။ ထိုခဏ၌ ဆောင်းလေသည် ပန်းချီရဲ့ကမ္ဘာ၌ ဧကရာဇ်တစ်ပါး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ငါ့ကို အဲလိုပဲ ရပ်ကြည့်နေတော့မှာလား။ စက်ဘီးယူလေ”

ဆောင်းလေက ပြောချင်ရာပြောပြီးမှ လဲကျနေသော ပန်းချီစက်ဘီးလေးကိုထူကာ လက်ကိုင်ကို ပန်းချီထံ ထိုးပေးသည်။ သည်တော့မှ ယောင်အမ်းအမ်း ဆွဲယူမိ၏။

“ခဲလုံးကြီးကိုမမြင်ရအောင် ဘာကိုကြည့်နေတာလဲ။ မြူတွေ

ပိတ်လို့ဆိုလည်း ခဲလုံးက နင်နဲ့ တစ်ပေအကွာမှာပဲရှိတယ်။ မမြင်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ ဘာလဲ . . . ငါ့ကိုခိုးကြည့် နေလို့လား”

“ဆောင်းလေနော်”

“ရှက်မနေပါနဲ့၊ ကြည့်ရင်ကြည့်တယ်ပေါ့။ ငါက နင့်ကို အမြဲခိုးငေးနေခဲ့တာ။ စာသင်ချိန်မှာ နင်အိပ်ငိုက်နေတာကအစ မြင်တယ်”

“တကယ်”

“အင်း . . . အဲဒါမှတ်ထားပေါ့။ ငါ့ကိုရှက်ရင် နောက်တစ်ခါ မငိုက်နဲ့။ စာကိုအာရုံစိုက်”

“ငါက နင့်ကို ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ”

“ဒါဆို စောစောက ဘာလို့ မျက်နှာကြီး နီရဲနေတာလဲ”

“ဘယ်မှာရဲလို့လဲ၊ တော်ပြီဟာ . . . သွားတော့မယ်”

ဆောင်းလေ ပြုံးပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ထိုအပြုံးကို မငေးမိအောင် သတိထားလိုက် သည်။

“မနက်ဖြန်လည်း ငါလာကြိုမှာနော်၊ အိမ်က စောစောထွက်လာခဲ့။ တစ်မြို့လုံး တစ်ပတ် ပြည့်အောင် စက်ဘီးနဲ့ပတ်မယ်”

ပန်းချီ ကျေနပ်သွားသည်။ တဂျူတ်ဂျူတ်မြည်နေသော စက်ဘီးခြင်းပုံးကို လက်ဖဝါးနှင့် နှစ်ချက် သုံးချက်ရိုက်ကာ ဂျောက်ဂျက်တက်နင်းပြီး စီးထွက်လာခဲ့သည်။

အပျံသင်ခါစ ငှက်ငယ်လေးတစ်ကောင်နှယ် ရင်တွင်းခံစားချက်တို့ လူးလွန့်ခုန်ပေါက်နေ သည်။ ဆောင်းလေ၏ ဆွယ်တာ ဘဲခေါင်းစိမ်းရောင်သည် ပန်းချီနှလုံးသားထဲထိ နွေးထွေးနေ သည်။

ကျူရှင်ခန်းထဲသို့ ပန်းချီဝင်သွားသောအချိန်တွင် သင်္ချာဆရာက သင်ခန်းစာ စနေပြီ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီက ဝင်ခွင့်မတောင်းတော့ပါဘဲ သူငယ်ချင်းသင်ခန်းစာတွင် အသာအယာဝင်ထိုင် သည်။ သင်သည် ပန်းချီကို တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး စာအုပ်ပေါ်တွင်စာရေးကာ ပန်းချီထံသို့ ဆရာ မသိအောင် ထိုးပေးသည်။ ပန်းချီ ဖတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့အကျိုးကြီး ကောက်စွပ်လာတာလဲ။
တော်တော်ချစ်နေကြတယ်ပေါ့လေ . . . ဟုတ်လား”

“မနာလိုမဖြစ်နဲ့နော်”

ဟု မော်မော်ကြွားကြွားလေး ရေးပို့လိုက်သည်။

“ဇန်နဝါရီလမှာ ကျောင်းမှာ မိတ်ဆုံစားမယ်တဲ့။ နင် ပါမှာလား”

“ပါမှာပေါ့၊ ကျန်ခဲ့လို့ဖြစ်မလား”

“လက်ဆောင်လဲမယ့်အစီအစဉ်ရော ပါတယ်တဲ့”

“ပျော်စရာကြီး”

“မနွေကဇာတ်လမ်း ကြည့်ပြီးပြီလား”

“အင်း . . . အွန်စောက သေမယ်ထင်တယ်”

“ငါတော့ ထယ်စောက်ကို သနားပါတယ်၊ ငါသာ အွန်စောဆိုရင် ထယ်စောက်ကိုပဲ ကြိုက်ပစ်မှာ”

“ဩန်စောကရောဟဲ့၊ အချစ်ဦးလေ”

စိတ်ရှိလက်ရှိပင် စာအုပ်ထဲ၌ စာကို အပြန်အလှန်ရေးပို့ကြရာတွင် သင်္ချာဆရာ၏ မျက်လုံး က ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။

“တိမ်ပန်းချီနဲ့ နှင်းသင်၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ မတ်တတ်ရပ်စမ်း”

ပန်းချီရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားသည်မှာ
ဆောင်းလေနှင့်နီးကပ်သွားခိုက် ရင်ခုန်နှုန်း ထက် ဆယ်ဆသာသည်။

“လက်မြှောက်”

အကျအိတ်ထောင်ကို သိပ်ချစ်နေသောလက်ကလေးများသည်
မုန်းတီးစဖွယ် အအေးထူ ထဲသို့ ခါးသက်စွာ ဆန့်တန်းရပြန်သည်။

ဆရာကြီးသည် ကိုင်ထားသောမိုက်ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး
စတိတ်ပေါ်မှဆင်းလာသည်။ ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်မှ နှင်းသဇင်၏ စာအုပ်ကို
လှန်ကြည့်သည်။

ပန်းချီရော သဇင်ပါ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ဆရာကြီးက မျက်ခုံးကို
ပင့်ကာ မော့ကာ လုပ်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းသောမှန်သားပြင်ကို အမှီသဟဲပြုကာ
ဖတ်နေသည်။ ပြီးနောက် ထိုစာအုပ်ကို ယူသွားသည်။

ပန်းချီ ဘုရားတလိုက်မိသည်။ သင်္ချာဆရာ ဦးမောင်ကြီးက
တပည့်များကို ရိုက်နှက်ဆုံးမ တတ်သူမဟုတ်ပါချေ။ ပါးပါးလေးနဲ့ ပေါ့ပေါ့လေး
အရှက်ခွဲတတ်သည့်နေရာတွင် ဆရာတစ်ဆူဟု နာမည်ကြီးသည်။

သွားပါပြီ . . . သွားပါပြီဟု ရင်ထဲအကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ရင်းပင် ဆရာကြီးက
မိုက်ကို ဆွဲကိုင် လိုက်သည်။

ဒီဇင်ဘာ၏ အအေးဓာတ်က ပန်းချီကို မထိုးဖောက်နိုင်တော့ချေ။
ပန်းချီခူးများ မခိုင်ချင် တော့ပါ။ နှာသီးဖျား၌ ချွေးတို့စို့ချင်လာသည်။

ဆရာကြီးက တဟင်းဟင်းနဲ့ လည်ချောင်းရှင်းကာ သဇင်နှင့် ပန်းချီတို့၏
အပြန်အလှန် စာများကို ၏ သည်မကျန် မချွင်းမချန် တစ်လုံးချင်းဖတ်ပြတော့၏ ။

ပန်းချီ ရှက်သွားမိသည်။ စာသင်ခန်းမထဲ၌ အငွေ့ပျံပြီး
ပျောက်သွားချင်သည်။ လူတစ်ရာ ကျော်ခန့်ဆန့်သည် ခန်းမကြီးမို့

ထိုအရာအားလုံးကို မည်သို့မည်ပုံ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ပန်းချီ
မသိတော့ချေ။

ဒီအထဲတွင် ပန်းချီ အရှက်ရွံ့ဆုံးက ပန်းချီထံတွင် ရည်းစားရှိနေပြီလား၊
အဲဒီ ရည်းစားက ဘယ်သူလဲဆိုသော သို့လော သို့လော မျက်ဝန်းများကို
ရင်မဆိုင်ရဲခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါတော့မလဲ။
ရှက်နေတာကိုလည်း မရှက်သည့် အလားပင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အံတုရင်ဆိုင်ရပေဦးမည်။

ပန်းချီသည် သတ္တိမွေးမိသည်။ လုပ်ရဲခံရဲဆိုသော မူဝါဒကို
လက်ခံကျင့်သုံးချင်လာသည်။ ပန်းချီအတွက် ရဲရင့်စိတ်များ၊
အရှုံးမပေးလိုစိတ်များကို ထိုအချိန်က စတင်ရရှိခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။

*

အခန်း (၃)

နေရောင်မလာမချင်း မြူနှင်းတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်ကို သူ၏ ပိုင်နက်အလား ကြီးစိုး မင်းမူနေသည်။ မာကျူရီမီးရောင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခံစားနေရပါသော်လည်း လက်ရှိတော့ အမှောင်ထုကို မကျော်လွှားနိုင်သေးချေ။

သိုးမွေးဦးထုပ်ကို နားရွက်ဖုံးအောင် ဆောင်းထားသော်ငြား ချည်ပေါက်ကြားမှလေသည် မရမက တိုးဝင်နေသဖြင့် အနွေးဓာတ်ကို မရရှိပါချေ။

မနက်ခြောက်နာရီဆိုသောအချိန်သည် လင်းကျင်းသင့်တာ မှန်သော်ငြား မြူမှုန်တွေ ပိန်းပိတ်နေသောကြောင့် သန်းခေါင်ယံအချိန်နှင့် နင်လား ငါလား အပြိုင်မှောင်မိုက်နေကြသည်။

ခရစ်ယာန်ကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကိုလည်း မပီပိုးဝါး ကြားနေရသလို၊ ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံကိုလည်း တတုံတုံကြားနေရသည်။ လမ်းမတစ်လျှောက်တွင် ပန်းချီ၏ စက်ဘီးခြေနင်းသံ တဂျုန်းဂျုန်းက ကြီးစိုးနေ၏ ။ ချိန်းဆီထည့်ရဦးမည်ကိုသိသော်လည်း မထည့်ဖြစ် မထည့်ဖြစ်နှင့် အချိန်က ကြာနေခဲ့သည်။ အနောက်ဘရိတ်ကိုညှစ်လိုက်လျှင်လည်း တဂျီကျီ မြည်သွားသည်က တစ်ကျောင်းလုံးတွင် ပန်းချီစက်ဘီးတစ်စီးသာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ပန်းချီ နှစ်သက်ပါသည်။ အားလုံးထက် ထူးခြားတာပေါ့ဟုပင် ဆင်းရဲခြင်းအပေါ် ခါးသက်စွာ ဟန်ဆောင် ကျေနပ်နေမိသည်။

“ဝူး . . . ဝူး . . . ”

ပန်းချီကျောတစ်ပြင်လုံး အေးစက်သွားသည်။

တောခွေးတွေမဟုတ်ပါဘဲ အိမ်မွေးခွေးများ အူလျှင် မကောင်းမိစ္ဆာတွေ

သူတို့အနားမှာ ရှိနေလို့ပဲဆိုသော အဘွားမယ်ပေါ၏ စကားသံကို
ကြားယောင်မိသောအခါ ခြေနင်းတုံးသည် အလိုလိုမြန်ဆန်လာသည်။

အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းနိုင်ရန်
ဘေးဘီဝဲယာရှိ လူနေအိမ် များသို့ မျက်လုံးစွေကြည့်မိ၏ ။ အချို့အိမ်များတွင်
မီးအလင်းရောင်ကိုမြင်ရသည်။ အချို့အိမ်များ တွင် အိမ်ရှေ့၌ မီးလှုံနေကြသည်။

ပန်းချီ စက်ဘီးနင်းနေရင်းပင် ပန်းချီနည်းတူ ကျူရှင်လာကြသူများကို
တွေ့ရသည်။ ပန်းချီထံတွင် ကြောက်စိတ်များ ပြေသွား၏ ။

မနက်ကိုးနာရီမှစပြီး ဆယ့်နှစ်နာရီ တစ်ချက်နားသည်။ ပြီးနောက်
တစ်နာရီမှစပြီး ညနေ လေးနာရီခွဲအထိ ကျောင်းတက်ရသော ပန်းချီတို့အတွက်
ကျူရှင်ချိန်သည် မနက်ခြောက်နာရီမှ ရှစ်နာရီထိ တစ်ဖြတ်၊ ညနေ ငါးနာရီမှ
ခြောက်နာရီထိ တစ်ဖြတ်သာ ရှိသည်။

အများလို ညအိပ်ကျူရှင်၊ ဝိုင်းကျူရှင်တွေ မတတ်နိုင်သောကြောင့်၊
ရယ်ဂူလာအတန်း ကိုသာ အားပြုတက်နေရသောကြောင့် အများသူငါထက်ပိုပြီး
ဝီရိယထားရသည်။

သင်္ချာ၊ အင်္ဂလိပ်၊ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒကိုသာ မယူမဖြစ် ကျူရှင်ယူပြီး
ကျန်ဘာသာများကို လက်လှမ်းမီသလောက်သာ လေ့လာနေရ၍ အောင်ဖို့ဆိုတာ
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဝိုးတဝါး မြင်နေရ သည်။ ဒီကြားထဲ ကမျင်းကြောထပြီး
ရည်းစားလေးပါ အစမ်းသဘော ထားနေသေး၍ အချိန်တွေ က
ရည်းစားလေးအကြောင်းပါ စဉ်းစားဖို့ပ သီးသန့်ပေးနေရသည်။ ပန်းချီကိုယ်၌
ကလည်း သိသည်။ ဒီနှစ်သာ အတန်းအောင်ပါက ကမ္ဘာသကာဖြစ်သည်။

သို့သော် ရည်းစားလေး ဆောင်းလေက အောင်ပြီး၊ မိမိက
ကျနေမည့်အဖြစ်မျိုးကို ပန်းချီ စိတ်ကူးထဲမှာပင် ခါးသက်မိသည်။ ပြီးတော့
ထိုကိစ္စကို ရှက်စရာဟုမြင်သည်။ ထို့ကြောင့် စာကို မကြိုးစားချင်သော်ငြား

အရှက်မကွဲချင်၍ ကျက်မှတ်လေ့လာရပေလိမ့်မည်။

“ဒုတ် . . . ဒုတ် . . . ဒုတ် . . . ဂျုတ်”

ပန်းချီအနောက်မှ စက်ဘီးသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပန်းချီလှည့်ကြည့်သည်။ ပန်းချီစိတ်ထဲ ပြာဝေသွားသည်။ သားရေအကျအနက်ရောင်နှင့် ဒီဇိုင်းဖြစ်၏။ ဒီဇိုင်းသည် ဆောင်းလေ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ပန်းချီစာအုပ်ထဲတွင် ပန်းချီအတွက် အသည်းပုံလေး ဆွဲပေးဖူး သူဖြစ်သည်။ ပန်းချီက ဒီဇိုင်းကို လုံးဝမနှစ်သက်၍ မျက်နှာသာပင် မပေးခဲ့ဖူးပါ။ မနှစ်သက်သောသူက နောက်မှလိုက်နေလျှင် သိပ်ကိုစိတ်ရှုပ်စရာကောင်းမှန်း ပန်းချီသိလိုက်ပါပြီ။

ပန်းချီက စက်ဘီးကို မာန်ပါပါနင်းသည်။ ဆိုလိုရင်းက ဒီဇိုင်းလိုက်မမီနိုင်အောင် ပြတ်ကျန် ခဲ့ရေးဖြစ်သည်။ အရေးထဲ ဆောင်းလေက ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အိပ်ပျက်ကြီးနေတုန်းပဲလား။ မဆီမဆိုင် ဆောင်းလေကိုပင် ဒေါသထွက်မိသေး၏။

“အား . . . အမယ်လေး”

လမ်းထောင့်တစ်ခုသို့အရောက်တွင် မဆင်မခြင်ကွေ့ချလာသော စက်ဘီးတစ်စီး ဖြစ်သည်။ မှုန်ရီဝိုးတဝါးမို့ ပန်းချီစက်ဘီးလေး အသည်းအသန် ရှောင်ကွင်းလိုက်ရသည်။

“ဟင်! ဆောင်းလေ”

စက်ဘီးနှစ်စီး တိုက်တော့မလိုဖြစ်သွားသည်။ နှစ်စီးစလုံး ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။ ပန်းချီက ဆောင်းလေမှန်းသိလိုက်သော်လည်း ဆောင်းလေက ပန်းချီမှန်းမသိဘဲ ပန်းချီကို ကျော်နင်းရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ ဆောင်းလေ၏ ပုံက တကယ့် ရေးကြီးသုတ်ပြာဖြစ်သည်။ ပန်းချီ သိလိုက်၏။ ဆောင်းလေက ပန်းချီကိုခေါ်ရန် အိပ်မှုန်စုံဝါးဖြင့် တရကြမ်းတွန်းနင်းလာခြင်းဖြစ်မည် ဟု။

“ဆောင်းလေ”

မိမိ၏ စက်ဘီးကို ကျော်လှကျော်ခင်ဖြစ်နေသောကြောင့် မထူးတော့ပြီမို့ ပန်းချီ အသံပြု လိုက်ရသည်။ ထိုသို့ အသံပြုလိုက်ရခြင်းသည် ပန်းချီထံတွင် အကြောင်းပြချက်နှစ်ခု ရှိသည်။ ပထမအချက်က နောက်မှတကောက်ကောက်လိုက်ပါလာသော ဒီဇိုင်းကို ရှင်းထုတ်ချင်၍ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ချက်က ဆောင်းလေသည် ပန်းချီနား ကပ်ပါလာပါက ဘာနဲ့မှမတူတဲ့ပီတိကို ပန်းချီ နှလုံးသားထဲ ဝင်ဝင်လာ၍ ဖြစ်သည်။

“ဪ . . . ပန်းချီ”

ပန်းချီအသံပြုမှ ပန်းချီကိုမြင်သွားခြင်းအပေါ်လည်း ပန်းချီ မနှစ်သက်တာ အမှန်ပါ။ ဆောင်းလေက ပန်းချီလို ရယ်ဂူလာအတန်းမှမဟုတ်ဘဲ ပိုင်းတက်သောကြောင့် အတန်းချိန် မတူပါချေ။ ပန်းချီကိုကြိုဖို့ အိပ်ချိန်ထဲမှ ဖွဲပေးနေရသည်ကို ပန်းချီသိသော်လည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက် စိတ်ကောက်လျှင် မချော့တတ်ဘူးဟု တရားဝင်ကြေညာထားသော ဆောင်းလေ ကြောင့် မိမိကို ဆောင်းလေ စိတ်ပျက်သွားမှာကိုစိုး၍ စိတ်လည်း မကောက်ရဲပါချေ။

“ငါ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းကို နောက်ကျတာ၊ လူတစ်ယောက်လုံးကို မမြင်ဘူးလား”

“မြူတွေပိတ်နေလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

စက်ဘီးနင်းရင်း ထိုသို့အပြန်အလှန်ပြောနေကြစဉ် ဒီဇိုင်း၏ စက်ဘီးသည် တဂျွန်းဂျွန်းနှင့် ပန်းချီနှင့် ဆောင်းလေတို့၏ စက်ဘီးတို့ကို နင်းကျော်သွားသည်။ ဆောင်းလေက ဒီဇိုင်း၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်နေသည်။

“ဒီဇိုင်းပါ၊ သူ့အိမ်က ရွာအနောက်ပိုင်းမှာပါ။ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ငါ့အနောက်က ကပ်ပါလာတာ၊ ငါ အိမ်ထဲက မထွက်ခင်ကတည်းက လမ်းထဲ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် စက်ဘီးနင်းနေပြီးသား။”

ဆောင်းလေကို စောင်းပြောချင်၍ ထိုသို့ပြောခြင်းဖြစ်သည်။
ပန်းချီရည်ရွယ်ချက်က ‘နင်ကသာ ငါ့ရည်းစားဖြစ်ပါလျက်နဲ့၊ ငါ့နား ကပ်မနေတာ၊ သူများက ငါ့အချစ်ကိုမရပေမယ့် နင့်ထက် ဝီရိယရှိတယ်’
ဆိုသည့်သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆိုလိုရင်းကို ဆောင်းလေက သဘောပေါက်၍
ပဲလား၊ သဘောမပေါက်၍ ပဲလား မသိဘဲ ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။

မပြုံးပါနဲ့ . . . မပြုံးပါနဲ့ . . . နင် အဲဒီ လိုမပြုံးပါနဲ့။ နင် ပြုံးလိုက်တိုင်း
ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်စက်နဲ့တို့ထားသလို ထုံကျင်အေးစက်သွားလို့ပါ။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“နင် ငါ့ကိုစိတ်ကောက်နေတာလား။”

“ဘာလို့ကောက်ရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ငါက အပျင်းပြေ
ရည်းစားတော်ထားတာပဲ။ နင်အားတဲ့အချိန် မှ လာမှာပေါ့”

ဆောင်းလေက ထပ်ပြုံးပြန်သည်။ ဆောင်းလေ၏ အပြုံးက
ပန်းချီရဲ့စိတ်ကို သိပါတယ် ဆိုသည့်အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဟောဗျာ . . . ပြုံးတာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြုံးခွင့်မရှိပါလား။
ဘာလဲ . . . နင့်ဆီ မှာ လိုင်စင်ဆောင်ရဦးမှာလား။”

“သူများက ငါ့ကို ခုလိုလိုက်ကြိုက်နေတာ မြင်ရတော့ နင်
စိတ်မတိုဘူးလား။”

“ဘာလို့တိုရမှာလဲ၊ နင်က ချစ်ဖို့ကောင်းလို့ ချစ်တာပဲ။
လူအများချစ်ကြတဲ့ နင့်အချစ်ကို ရထားတဲ့ငါက ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမယ်”

ထိုအဖြေကို ပန်းချီမကြိုက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းလေအပေါ် ပန်းချီ စိတ်ခုသွားသည်။ ပန်းချီမျှော်လင့်ခဲ့သောအဖြေက ‘တိုတာပေါ့၊ နင့်ဘေးမှာ ငါတစ်ယောက်ကလွဲရင် တခြား ဘယ်သူမှရှိနေတာ မကြိုက်ဘူး’ ဆိုသော အတ္တဆန်သည့်စကားလုံး ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ မမျှော်လင့်ထားသည့် ဆောင်းလေ၏ အဖြေစကားကြောင့် ပန်းချီရင်ထဲ မတင်မကျ ခံစားရသည်။ ဆောင်းလေအပေါ်ထားခဲ့သည့် ယုံကြည်စိတ်များသည်လည်း လျော့ပါး ချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းလေကိုဂရုမစိုက်တော့ဘဲ စက်ဘီးကိုသာ တဂျုန်းဂျုန်း နင်းလာခဲ့ သည်။

ပန်းချီ စိတ်ဆိုးသွားတယ်ဆိုတာ ဆောင်းလေ သိပါလေစ။ သိခဲ့လျှင်လည်း မှန်းဆရခက် သော အပြုံးချိုချိုမျိုးနှင့် လူမသိ သူမသိ ပြုံးနေခဲ့မယ်ထင်ပါရဲ့။ ဆောင်းလေရဲ့စိတ်ကို ပန်းချီ နားမလည်ပါ။ နားလည်အောင်လည်း မကြိုးစားချင်ပါ။

တကယ်တော့ ဆောင်းလေနှင့် ပန်းချီ၏ စိတ်သည် တူမယောင်နှင့် လမ်းကွဲထွက်နေသည်။ ဆောင်းလေသည် ခန့်မှန်းရခက်သော စိတ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး ပန်းချီသည် ပွင့်လင်းရိုးရှင်းသူ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီ . . . ဆောင်းလေအပေါ် စိတ်ဝင်စားခဲ့မိတာကတော့ မတူကွဲလွဲသည့်စရိုက်များကြောင့်လား။

*

အခန်း (၄)

“ငါ ရန်ကုန်သွားရတော့မယ်”

စာမေးပွဲဖြေပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဆောင်းလေ ပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းချီရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဆောင်းလေကို တွေ့ချင်တဲ့အချိန်တိုင်း တွေ့လို့မရနိုင်ပါလားဆိုတဲ့ အသိက အိပ်မက်တွေကို ဝိုးတဝါးဖြစ်စေ၏ ။

ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာသွားလုပ်မှာလဲဟု မေးစရာမလိုလောက်အောင် ရင်ထဲ သိမ်ငယ်သွား သည်။ ပန်းချီအတွက် မြို့တော်ရန်ကုန်ဆိုတာဟာ အိပ်မက်ထဲမှ ကမ္ဘာတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း ဆောင်းလေလို ချမ်းသာပြည့်စုံသည့် သူဌေးသားလေးအတွက်တော့ အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်ဖြစ်သည်။

သူဌေးသားသမီးတို့ထုံးစံအတိုင်း အမျိုးအမည်မသိနိုင်သော သင်တန်းတွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးတက်ပြီး ဒီပလိုမာတွေ ဖောချင်းသောချင်းယူဦးမှာပေါ့။ အဲဒါမှ ဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခုဟု အထက်တန်းလွှာများက ခံယူထားကြသည်လေ။

“မသွားနဲ့လို့ နင် မတားတော့ဘူးလား”

“ငါတားရင်ရော နင်က မသွားဘဲနေမှာမို့လား”

“တစ်ခုခုအကြောင်းပြပြီး နေခဲ့မှာပေါ့”

“နင့်အမေကို နင်မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး”

ဆောင်းလေ ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။ ဆောင်းလေသည်

အမေချစ်သားဖြစ်ကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေပြောပြ၍ သိရသည်။

ဆောင်းလေအမေသည် ထက်မြက်ပြီး မိသားစုအပေါ် အာဏာစက်ရှိသည်ဟု သူငယ်ချင်းက ဆိုသည်။

“ငါ မတားပါဘူး၊ သွားပါ။ ဘဝတိုးတက်ရေးပဲ။ ငါ့ကိုတော့ သတိရနေပါ။ ဒါပေမဲ့ သစ္စာရှိဖို့ တော့ မတောင်းဆိုပါဘူး။ အစိုးမရတဲ့လူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ပါဝါ ငါ့မှာမရှိဘူး”

“တစ်ခါတစ်ရံ နင်က သွက်လက်ပြီး ရဲတင်းတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သိမ်ငယ်ပြီး ကြောက်ရွံ့ နေတယ်။ ငါ နင့်ကို ဘာကြောင့်သဘောကျသလဲ . . . သိလား၊ နင်က ပြတ်သားပြီး လက်တွေ့ဆန် လို့ပါ။ အဲဒီ အချက်က ငါ့မှာ အဆင်းရဲဆုံးလေ”

ပန်းချီရင်ထဲ ပီတိလှိုင်းတံပိုးတို့ လှုပ်ခတ်သွားခဲ့သည်။ ဆောင်းလေကို တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်အားမရဖြစ်မှုလေးများပင် ဘယ်ဆီရောက်ကုန်မှန်းမသိ။ ဆောင်းလေနှင့်ခွဲရာမှာကို ဝမ်းနည်း လာသည်။ နင်မသွားပါနဲ့ . . . နင့်ကို ငါလွမ်းပြီးမနေနိုင်ဘူးဟု စိတ်ထဲမှ တတွတ်တွတ် ပြောနေမိ သော်လည်း . . .

“ပျော်ရာမှာမနေဘဲ တော်ရာမှာ နေရမယ်လေ။ ငါတို့က အခုမှငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်။ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ စာတွေသင်ရဦးမယ်။ ပြီးတော့ အလုပ်ရအောင် ကြိုးစားရဦးမယ်။ ဒါမှ ငါတို့က တစ်ချိန်မှာ လက်ထပ်နိုင်မှာ”

“နင် ဘာလို့ အဲဒီ လောက်ထိ ရင့်ကျက်နေရတာ လဲ”

“ရင့်ကျက်တယ်ဆိုတာ ဟန်ဆောင်တတ်ခြင်းတစ်မျိုးပဲလေ။

ဟန်ဆောင်တတ်သူတွေရဲ့ ရင်ဘတ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောတတ်သူတွေရဲ့ရင်ဘတ်ထဲ ပိုလေးနက်တယ်”

ပန်းချီက အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှယ် ရဲရဲရင့်ရင့်ပြောချိန်တွင် ဆောင်းလေ၏ မျက်ဝန်းများသည် ပြိုဆင်းလာသည်။

ပန်းချီစကားလုံးများက ဆောင်းလေရဲ့ ရင်ဘတ်ကို တည့်တည့်မှန်သွားပြီဆိုတာ ပန်းချီ သိလိုက်ရသည်။

ပန်းချီလက်ဖမိုးအေးအေးပေါ်သို့ ဆောင်းလေရဲ့လက်ဝါးနွေးနွေးက အုပ်မိုးရောက်ရှိလာ သည်။

“ငါ နင့်ဆီ စာပုံမှန်ရေးပါ့မယ်”

“ငါ မျှော်နေပါ့မယ်”

“နင်နဲ့ရည်းစားဖြစ်ရတဲ့အတွက် ငါ ကျေနပ်တယ်၊ အလုံးထဲမှာ ငါ့ကိုရွေးချယ်ခဲ့တဲ့အတွက် နင့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နင့်ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရရင်ဆိုပြီး ငါအကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တယ်။ ဒီလို ရွာဦးစေတီလေးမှာ နင်နဲ့ချိန်းတွေ့ချင်ခဲ့တယ်။ နင့်လက်ကို ဒီလိုကိုင်ပြီး နင်နဲ့စကားအများကြီး ပြောချင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့”

“ဆက်ပြောပါ၊ နားထောင်လို့ကောင်းပါတယ်”

“ငါမပြောရဲဘူး၊ နင်စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးတယ်”

“ကြောင့်ကြစိတ်များလိုက်တာ ဆောင်းလေရယ်၊ နင့်ကို ငါကချစ်လို့တောင် ရည်းစားတော် ထားပြီးပြီပဲ၊ နင့်ကို ငါစိတ်ဆိုးတော့ နင်ပြန်ချော့ပေါ့။ နင် ဘာမှကြီးကြီးမားမားမလုပ်ဘဲ ငါမမုန်းပါ ဘူး”

“ငါအပြစ်ကြီးလုပ်ရင်တော့ နင်မုန်းမှာပေါ့”

“အဲဒါတော့မသိဘူးလေ၊ စိတ်က အချိန်တိုင်း ပြောင်းလဲနေတတ်တာပဲ”

“စိတ်ဆိုးရုံလေး ဆိုးလို့မရဘူးလား”

“အပြစ်ကြီး၏ သေး၏ အပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်”

“အဲဒါဆို ငါ နင့်ပါးကိုနမ်းမယ်ဆိုရင်ရော အပြစ်က သေးသလား . . .

ကြီးသလား”

ဆောင်းလေက လွှတ်ခနဲ ပြောချလိုက်တာ ဖြစ်သော်လည်း
ပန်းချီနှလုံးသားသည် လှုပ်ခနဲ တုန်ယင်သွားသည်။ စကားနှင့်သာ
နမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပါးတစ်ဖက်သည် ယားကျိကျိ ဖြစ်လာသည်။
ရင်ခုန်နှုန်းတွေက နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်နှင့်မို့ မိမိလက်ဖမိုးပေါ် အုပ်မိုးထားသော
ဆောင်းလေရဲ့လက်ကိုပင် လှုပ်ချလိုက်မိသည်။

“ငါမေးတာ ဖြေဦးလေ၊ ပန်းချီ”

“တော်ပြီဟာ၊ ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး။ ငါပြန်တော့မယ်”

ဘုရားစောင်းတန်းရှိ ထိုင်ခုံဖြူလေးများနောက်ကွယ်တွင်
နှစ်ယောက်အတူထိုင်နေကြရာမှ ပန်းချီက ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။

“နင်ပဲပြောတော့ အချိန်တစ်နာရီရတယ်ဆို၊ ပြန်တော့မလို့လား”

“အင်း . . . ပြန်ချင်စိတ်ဖြစ်လာလို့”

“ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“တော်ပြီ၊ နင်နဲ့မပြောတော့ဘူး”

ပန်းချီ၏ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်မှာ ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။
သူက ပန်းချီကို ဆွဲဖက်ကာ အုတ်ခုံနောက်တွင် မူလအတိုင်း ပြန်ခိုနေသည်။ ပန်းချီ
ရင်ခုန်သွား၏။ သူနှင့်အနေနီး သောကြောင့် ဝင်သက်ထွက်သက်များ
မမှန်ချင်တော့ပါ။ စောစောကပဲ နမ်းသည့်ကိစ္စကို ပြောခဲ့ကြ သည်မို့ ပန်းချီ
သူ့ရင်ခွင်ထဲ၌ အသက်တောင် ရဲရဲမရှူရဲပေ။ သူ ငါ့ကိုနမ်းတော့မှာပဲဆိုသည့်အသိ
ကြောင့် ရင်ခုန်လွန်း၍ မျက်ဝန်းကို တင်းစေ့နေအောင် ပိတ်ထားသည်။

သို့သော် ပန်းချီအထင်များ တက်တက်စင် လွဲသွားခဲ့သည်။ သူသည်
ပန်းချီကို ငါးမိနစ်မျှ သာ တင်းကြပ်နေအောင် ဖက်ထားပြီး ဖြည်လွှတ်လိုက်သည်။

ပန်းချီ အံ့သြပြီး မယုံနိုင်စွာ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ရီဝေရွန်းစိုနေပြီး အားတုံအားနာဖြစ်နေမှုမျိုး သူ့ထံတွင် အတိုင်းသားမြင်တွေ့နေရသည်။

“ဆောရီး . . . ခုနက လူရိပ်ကြောင့် ငါလုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်မိတယ်”

ဘုရားရေ! ကိုယ့်ရည်းစား ကိုယ်ဖက်တာပဲ။ ဆောရီးလို့ တောင်းပန်နေရသေးသလား။

“ခုနတုန်းက . . . ဘုရားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်လေ”

ဟုတ်သားပဲ။ ပန်းချီလည်း ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်သည်။ တစ်ယောက်က အဝါရောင်ဝတ်ထား ပြီး တစ်ယောက်က အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသည်။ အမှတ်တမဲ့မို့ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဆိုတာ တော့ သတိမထားမိလိုက်ပါချေ။

“အဲဒီ အဝါနဲ့တစ်ယောက်က အမေ့သူငယ်ချင်းလေ။ အိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိတယ်။ ကျန် တစ်ယောက်က ဒီနိုင်ငံရဲ့အမေ”

ပန်းချီရင်ထဲ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။ ထိုဒေါသကြောင့် စောစောက ရင်ခုန်မှု လေးတွေပင် ဘယ်ပျောက်လို့ပျောက်ကုန်မှန်းမသိ။

“ဒါဆို နင့်ရဲ့လုပ်ရပ်က ငါနဲ့နင့်ကို နင့်အမေသူငယ်ချင်း မြင်သွားမှာစိုးလို့ ပုန်းခိုလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ သူတို့ နင့်ကိုမြင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ နင်နဲ့ ငါ့သတင်းက သူငယ်ချင်းတွေကြား ပျံ့နေလို့ ငါ့အမေက သိသင့်သလောက် သိနေပြီ။ နင် ဒီမှာရှိတယ်ဆို ငါရှိတယ်လို့ထင်မှာပဲ”

“ငါနဲ့ နင်နဲ့ပတ်သက်မှုကို သူများတွေ မသိစေချင်ဘူးပေါ့”

“အဲဒီ လိုတော့မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီ လိုမဟုတ်ရင် ဘယ်လိုဟုတ်တာလဲ။ ဘာလဲ၊ ငါက

နင့်ရည်းစားဆိုတာ လူတွေ သိကုန်ရင် နင် ရှက်လို့လား။ ငါက နှဲနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ခုဆို ငါတို့က ငယ်သေးတယ်လေ။ ခုမှ ဆယ့်ခွန်ပဲရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ ကြောင့်”

“တော်ပြီ ဆောင်းလေ၊ အမှန်က နင် ငါ့ကိုမကြိုက်ခဲ့သင့်ဘူး။ ငါ အမုန်းဆုံးက ဘာလဲသိလား။ သတ္တိမရှိတာဘဲ”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ငါ သတ္တိနည်းတာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ရုံပါ”

“ငါ ထထွက်သွားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာထက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူ့လာနေသလဲဆို တာက နင့်အတွက် အရေးကြီးတယ်ထင်ရင်လည်း နင် တခြားကောင်မလေးကိုသာ ကြိုက်လိုက်ပါ။ ငါတော့ ရဲရဲရင့်ရင့်ပဲ၊ ခုချိန်မှာတောင် အိမ်ခေါ်သွားရဲတယ်။ အဲဒါ ဘာလို့လဲသိလား၊ နင့်ကို တကယ်ချစ်လို့ပေါ့။ နင် ချစ်တတ်ဖို့ လိုပါသေးတယ်။ အများကြီး ကြိုးစားလိုက်ဦး”

ပြောပြီး ပန်းချီ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာသည်။ ပန်းချီရင်ထဲ နာကျင်ရသည်။ သူ့ကို ဒေါသ ထွက်နေသည်။ ပန်းချီက ပွင့်လင်းသောလးတစ်ယောက်မို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့မဝံ့မရဲပုံအပေါ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရသည်။ ပန်းချီစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည့် ချစ်သူက ဆောင်းလေ၏ လက်ရှိပုံနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။

ဆောင်းလေက အရပ်ရှည်ပြီး ရုပ်ချောတာ မှန်သည်။ စာတော်သည်။ ဥစ္စာဓန ပြည့်စုံသည်။ သို့သော် ပန်းချီက လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး တွဲခိုပစ်ထိုက်သည့်သူမဟုတ်။ ဆောင်းလေ သည် ဦးဆောင်သူမဟုတ်ဘဲ အများ၏ နောက်၌ သာ နေသည်။ ပန်းချီအပေါ် မဝံ့မရဲရှိလွန်းသည်။ အရာရာကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပြီး ပြဿနာကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ ရှောင်ရှားနေသည်။

ပန်းချီစိတ်က တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်ဆိုတာမျိုးဖြစ်၏ ။

ဒဲ့ရှင်းဒဲ့မေး။ ဆောင်းလေ က ပန်းချီကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ဆောင်းလေပါးစပ်မှ
ပြောနေစရာမလိုဘဲ ပန်းချီနှလုံးသားက အလိုလိုခံစားမိပြီးသားပါ။
ဆောင်းလေထံတွင် ပန်းချီမကြိုက်ဆုံးက မပွင့်တပွင့်ပုံသာ ဖြစ်သည်။

ခုလည်း ကြည့်လေ၊ ပန်းချီစိတ်ဆိုးသွားပြီဆိုတာ သိနေတာပဲ၊ ချက်ချင်း
ပြေးချော့ ပြေးခေါ် ရမည်လေ။ ပန်းချီက မည်မျှရုန်းနေပါစေ၊
ပန်းချီငြိမ်ကျသွားတဲ့အထိ ယောက်ျားတို့အားသုံးပြီး ပွေ့ဖက်ရမယ်လေ။ ခုတော့
ဘာလဲ။

ပန်းချီ လှည့်မကြည့်သော်လည်း ပန်းချီစိတ်ထဲ သူ့ပုံကို
မြင်ယောင်နေသည်။ ကြက်ကြီး လည်လိမ်ထားသလို ခေါင်းကြီးငိုက်ကျပြီး
ငုတ်တုပ်မေ့နေမည်ပဲဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ပန်းချီ
အရမ်းကိုစိတ်ထိခိုက်သွား၍ ပြတ်သားချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို
တစ်ချက်မျှလှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်သာ လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။

*